

— Отъ кога не съмъ те виждалъ, Пантелей, — продума Петъръ Габара, като го тупаше по рамото. Седни!

— Не ми е за съдане, господинъ Полковникъ. Дойдохъ да се оплача отъ Кмета.

И безъ да чака, разправи болката си.

— Не бива, не бива да прави това! — се възмути Полковникътъ. Азъ ще я оправя. Бжди спокоенъ!

— За това съмъ дошелъ. Друго нѣма. . . Хайде останете си съ здраве.

Пантелей си тръгна.

Не го спрѣха нито топлитѣ приказки на леля Таня, нито настояванията на домакина.

До като леля Таня съпроводи Пантелея до вратата Петъръ Габара поржча да му приготвятъ коня.

— Пъкъ не ни забравяй, — се чуваха думитѣ на леля Таня къмъ Пантелея. . . Хайде, съ здраве!

Петъръ Габара седна и се замисли за оплакванието на Пантелея. Клюмна глава: — Какво искатъ отъ добрия човѣкъ!

Завърна се сестра му. Койка донесе кафето.

Петъръ Габара стана и, като погледна къмъ обора, продума:

— Стойко кжде е?

— Излѣзе нѣкжде — отвърна сестрата.

— Преди малко получи писмо отъ Бояна, татко, и отиде на пощата. Нѣщо пратили по пощата тѣхнитѣ.

— Тѣй! — се възрадва бащата. Никога не ме забравятъ за рождения ми день!

— Свой своего не храни, — се намѣси сестра му. — ала тежко и горко, кой го нѣма.

— Въ писмото Боянъ пише, че ще ни гостува. . .

— За кога съобщава?

— Искалъ да ни изненада, — отвърна дъщерята, изправила се предъ баща си, като чистѣше нѣкаква перошинка отъ рамото му.